

Proloog

Hoe verklaar ik die twee doden in huis wanneer de politie arriveert?

Eén dode zou gemakkelijker uit te leggen zijn. Mensen gaan nu eenmaal dood, kringloop van het leven, enzovoort, enzovoort. Maar meer dan één is lastiger. Niet dat ik daar veel ervaring mee heb, maar het is gewoon gezond verstand. Eén persoon kan per ongeluk sterven. Meerdere sterfgevallen... Tja, dan denkt de politie al gauw aan oorzaken als moord.

Daarbij zijn er andere dingen die heel moeilijk uit te leggen zullen zijn. Zoals wat er met die mensen is gebeurd voordat ze overleden. Ik verwacht een heleboel opgetrokken wenkbrauwen. Mogelijk handboeien.

Overigens klinken die sirenes nu wel heel erg luid. Ze kunnen hier elk moment zijn.

Een windvlaag blaast de stank van verschroeid vlees in mijn neusgaten. Alles in me schreeuwt dat ik ervandoor moet gaan nu het nog kan. Ik heb nog heel even de tijd voordat de politie er is. Ik zou in mijn auto kunnen springen en wegrijden. De nieuwsgierige buur die om te beginnen het alarmnummer heeft gebeld, zou ze misschien ongeveer de juiste kant op kunnen sturen, maar meer ook niet. Ik kan ergens heen gaan waar ze me nooit ofte nimmer zullen vinden. Ik zou in een geest kunnen veranderen.

Maar het zal moeilijk zijn om compleet te verdwijnen. Want waar ik ook heen ga, ik zal niet alleen zijn. Tenslotte heb ik dit allemaal niet voor mezelf gedaan. Ik heb het voor hém gedaan.

De sirenes klinken met de seconde luider. Over minder

dan een minuut zijn ze hier. Als ik al een kans heb gehad om te verdwijnen, heb ik die gemist. Al heel gauw zal iedereen erachter komen welke onvoorstelbare dingen zich in dit huis hebben afgespeeld. En dan zullen er vragen te beantwoorden zijn.

De politiewagen arriveert als eerste. Met piepende remmen komt hij scheef langs de stoep tot stilstand. Zodra de agent die achter het stuur zat is uitgestapt, steek ik mijn handen hoog in de lucht zodat hij ze kan zien.

Mijn leven staat op het punt om voorgoed te veranderen.

DEEL 1

NAOMI

Het eerste signaal dat er iets mis is, krijg ik als de garagedeur niet opengaat.

We hebben zo'n 'slimme' garagedeur met een sensor die mijn Lexus waarneemt als ik de oprit op rij. Daardoor rolt de deur precies op tijd omhoog, zodat ik er niet tegenaan rij met mijn bumper. De garagedeur is zo'n typisch element van dit huis dat mijn man me vol trots liet zien toen we erin trokken. Als grapje zei hij erbij dat het ding slimmer was dan ik en in al die jaren die ik hier nu woon, is uit niets gebleken dat hij ernaast zat.

Tot vandaag.

Ik zet de auto op de handrem en staar naar de garagedeur, alsof die een raadsel is dat ik moet oplossen. Er is een manier om hem handmatig te openen, dat weet ik zeker. Ik herinner me nog heel goed dat Jeremy tegen me zei dat als hij niet automatisch openging, ik alleen maar...

'Mama?' vraagt Teddy's kinderlijke stemmetje vanaf de achterbank. 'Is de deur stuk?'

Ik draai me om naar mijn zoon, die nog zijn witte pak aanheeft van de karateles waarvan ik hem net heb opgehaald. Hij zit vastgegespt in een kinderzitje, al is hij daar met zijn vijf jaar eigenlijk een beetje te groot voor. Het is een haast komisch gezicht, maar ik heb gelezen dat er geen betere bescherming is mocht de auto over de kop gaan. En de kinderarts raadde ons aan een kinderzitje te gebruiken tot het zesde levensjaar. Vandaar dat ik de spottende blikken van de andere moeders die hun kinderen komen afhalen van de kleuterschool negeer.

‘Dat denk ik niet,’ antwoord ik.

‘Waarom gaat-ie dan niet open?’

Uitstekende vraag.

Ik kijk naar het huis. Het licht brandt, wat betekent dat Jeremy thuis is van zijn werk. Dat is bijna net zo verrassend als het feit dat de garagedeur niet opengaat, aangezien hij zelden thuiskomt voor het moment waarop we aan tafel gaan. En vaak is hij nog veel later. Hij is minstens een uur vroeger dan normaal vanavond.

Mijn man beheert een hedgefonds in de stad en hij werkt harder dan wie ik ook ken, maar ik waardeer het dat hij, al moet hij soms verstek laten gaan bij het eten, elke avond op tijd thuis is om Teddy naar bed te brengen. Afgezien van de enkele keer dat hij op zakenreis is, natuurlijk.

‘Papa zal het wel oplossen,’ zeg ik tegen Teddy.

Hij knikt instemmend. Wat hem betreft is er niets wat zijn vader niet kan. Als er iemand om de aarde moest vliegen om de tijd terug te draaien, zou Teddy Jeremy als vrijwilliger aanwijzen om de klus te klaren.

Ik stap uit de auto, trekkend aan mijn yogabroek die altijd in mijn bilspleet kruipt. Dan wurm ik me achter in de auto om Teddy uit zijn gordel te bevrijden, en word beloond met een grijns die het gat tussen zijn tanden laat zien. Hij is pas zijn eerste melktand verloren, kort daarop gevolgd door een tweede en daarna vielen er nog twee uit. Hij was zielsgelukkig, want hij had vol jaloezie gekeken naar alle kinderen in zijn klas die al tanden kwijt waren. Maar ik treurde om het verlies van die eerste, het zoveelste teken dat mijn dierbare kleine jongen groot werd.

Teddy pakt zijn SpongeBob-rugzak, die volgens mij even zwaar weegt als hijzelf, zo niet zwaarder. We lopen naar de voordeur, Teddy achteroverhellend door het gewicht van zijn rugzak. Als ik de deurknop vastpak, geeft hij niet mee en ik vloek zachtjes.

‘Je zei een fout woord, mama!’ zegt Teddy, tegelijkertijd ontzet en plezierig opgewonden.

‘Sorry,’ zeg ik vlug. ‘Dat was niet de bedoeling.’

‘Wat is er?’ wil hij weten.

‘De deur zit op slot.’

‘Waarom?’

Ik rommel in mijn tas, op zoek naar mijn sleutels. Omdat ik altijd via de garage naar binnen ga, waar de deur nooit op slot is, heb ik ze zelden nodig. Maar ze moeten erin zitten, dat kan niet anders. ‘Dat weet ik niet.’

‘Wat ben je nu aan het doen?’

Ik kijk op van mijn tas en glimlach, naar ik hoop geduldig, naar Teddy. Soms heb ik het idee dat mijn zoon een direct verslag verwacht van alles wat ik doe en meestal probeer ik aan die wens te voldoen. Teddy’s kleuterjuf vertelde me dat hij de grootste woordenschat van de klas heeft en ik denk dat dat komt doordat ik altijd met hem praat. ‘Ik zoek mijn huissleutel.’

‘Zit die in je tas?’

‘Ja.’

‘Weet je het zeker?’

‘Ja!’

O mijn god, waar is dat ding nou? Ik duw een miniwaterflesje opzij en iets wat voelt als de gigantische steen die Teddy vorige week heeft opgeraapt in het park. Hij vroeg of ik hem wilde bewaren, omdat hij hem zo ‘cool’ vond. En dan, goddank, sluiten mijn vingers zich om mijn sleutelbos. Triomfantelijk haal ik hem tevoorschijn. ‘Tada!’

Teddy klapt vrolijk.

Wat er ook mis mag zijn met de garagedeur, het kan wachten. Zoals altijd was het een puinhoop op de parkeerplaats bij de karateschool, een smalle strook die ook gebruikt wordt door een stuk of tien andere ondernemingen. Ik heb minutenlang rondgereden voordat ik een plek vond, net op tijd voor een wolkbreuk die er al de hele middag aan zat te komen. Ruim een uur later is mijn haar nog vochtig en mijn schoenen maken bij elke stap een zompig geluid. Ik kijk heel erg uit naar een rustige avond met mijn gezin.

Ik steek mijn sleutel in het slot, maar ik krijg hem niet omgedraaid. Dat is... vreemd. Als ik zeker weet dat deze sleutel niet werkt, trek ik hem eruit. Ik bestudeer de sleutelbos, waar maar twee sleutels aan hangen. De ene is van de voordeur en de andere van mijn vroegere geneeskundige praktijk, die ik heb opgegeven toen ik besloot om fulltime voor Teddy te zorgen. Daar heb ik geen spijt van, maar ik heb mijn reservesleutel om nostalgische redenen bewaard. In elk geval, dat is heel zeker niet mijn huissleutel. Hoewel ik hem voor de zekerheid toch maar probeer.

Nee, ik heb twee sleutels en geen van beide past op de voordeur.

Dan valt me nog iets op. Het slot op de deur glanst meer dan ik me herinner. In feite ziet het er gloednieuw uit. Maar voor zover ik weet, is dit slot in geen jaren vervangen. Niet zolang ik hier woon.

Dat is het tweede signaal dat er iets heel erg mis is.

‘Wat is er met de sleutel, mama?’ vraagt Teddy.

‘Dat weet ik niet.’

‘Als je de sleutel in het slot steekt, moet je hem omdraaien,’ merkt hij volkomen zinloos op.

‘Ja, ik weet het, Teddy.’

‘Heb je hem omgedraaid?’

‘Ja.’

‘Misschien moet je het nog eens doen?’

Ik voel hoofdpijn opkomen en ik ben het zat om te proberen het raadsel van de niet-functionerende sleutel op te lossen. Dus ik druk op de bel. Als er niet meteen iemand komt, bons ik met mijn vuist op de deur. En dan nog eens, harder deze keer.

‘Waarom sla je op de deur, mama?’ vraagt Teddy.

‘Anders hoort papa ons niet.’

Gelukkig klinkt een paar seconden later het geluid van naderende voetstappen. Het slot wordt omgedraaid en mijn man staat voor me, in zijn overhemd met het bovenste knoopje los

en zonder stropdas. Jeremy is ongeveer een halfjaar geleden veertig geworden en hij ziet er beter uit dan ooit. Hij zorgt goed voor zichzelf. Hij is een beetje een trainingsfanaat, want op dinsdag en donderdag staat hij een uur vroeger op om naar de sportschool te gaan en op de andere doordeweekse dagen gaat hij hardlopen in het park. Zijn zandkleurige haar wordt nog helemaal niet dunner en alleen aan zijn slapen zit er wat grijs doorheen. Zijn donkerbruine ogen zijn nog even intens als op de dag dat ik hem voor het eerste ontmoette en het is te zien dat hij elke dag ijverig flost, want zijn tanden zijn perfect gaaf en wit. Als hij lacht komen er rimpeltjes om zijn ooghoeken, iets wat ik ongelooflijk sexy vind.

De meeste van mijn vriendinnen lijken hun man amper te kunnen verdragen. Een van hen zei een keer dat ze een afspraak met een specialist had moeten maken, omdat ze zo vaak hoofdpijn als excuus had gebruikt om geen seks te hoeven hebben. Ik heb dat probleem niet. Zelfs nu we al jaren getrouwd zijn, krijg ik nog kriebels in mijn buik als ik naar Jeremy kijk. We voelen ons nog net zo tot elkaar aangetrokken als in het begin.

‘Papa!’ roept Teddy, terwijl hij zoals elke dag op zijn vader af vliegt.

Teddy aanbidt zijn vader. In de kerstvakantie zijn we met z’n drieën naar Disneyland geweest, en volgens mij stak Teddy’s enthousiasme bij het zien van Mickey Mouse schraal af bij zijn blijdschap als zijn vader ’s avonds thuiskomt. En Teddy is dol op die muis.

Jeremy beloont onze zoon met een stralende lach en tilt hem op alsof hij praktisch niets weegt, hoewel ik mijn rug al twee keer heb verrekt toen ik Teddy op wilde pakken. Jeremy is een goede vader, een geweldige vader zelfs. Het is een van de vele redenen waarom ik zoveel van hem hou.

‘Papa, de deur is kapot,’ zegt Teddy ernstig.

‘O, ja?’

Hij knikt plechtig. Dat doet Jeremy zelf ook vaak. Die twee

lijken sprekend op elkaar als Teddy op die manier knikt. ‘We konden er niet in!’

Ik hou de sleutel omhoog, terwijl ik naar binnen stap. ‘Ik kreeg hem niet omgedraaid. Heb je het slot laten vervangen?’

Mijn man aarzelt, maar geeft geen antwoord. Hij zet Teddy op de grond, houdt de voordeur open en zegt: ‘Teddy, wil je even naar je kamer gaan en rustig spelen? Ik moet met mama praten.’

Als ik zoiets zou vragen, zou Teddy me een halfuur lang uithoren over het waarom. Maar als zijn vader het hem vraagt, gaat hij zonder een woord naar binnen en de trap op naar zijn kamer. Als hij eenmaal is vertrokken, doet Jeremy de voordeur dicht en draait zich naar me toe.

‘Jeremy.’ Ik knijp mijn handen samen. ‘Wat is er aan de hand?’

Mijn man wrijft over zijn kaak, waar alweer een donkere schaduw op ligt, hoewel hij zich vanochtend heeft geschoren. Hij ontwijkt mijn ogen, het derde signaal dat er iets niet klopt. Mijn man heeft nooit moeite met het maken van oogcontact. Hij is daar juist heel goed in.

‘Naomi,’ zegt hij, ‘we moeten praten.’

2

Dat klinkt niet goed.

Ik heb geen idee waar Jeremy met me over wil praten, maar wat het ook is, blijkbaar moet het onder vier ogen. Hij maakt geen aanstalten om naar de woonkamer of een andere wat comfortabelere plek te gaan. Dus blijven we in de hal staan.

‘Oké,’ zeg ik. ‘Waar wilde je over praten?’

Hij glimlacht naar me, op die sexy manier waarvan ik nog steeds knikkende knieën krijg. ‘Ik heb een grote verrassing voor je.’

‘O?’

‘Ja. Ik heb besloten om het hele huis te laten opknappen: nieuwe verf op de muren, nieuwe vloeren, de keuken renoveren. De hele boel!’

Alle spanning trekt uit me weg. Is dat waar dit allemaal over gaat? Een renovatie? Toen ik dat nieuwe slot op de deur zag en hij zei dat we moesten praten, dacht ik heel even dat hij me ging vertellen...

Nou, het doet er ook niet toe.

‘Een renovatie?’ vraag ik.

‘Het is een laat cadeau voor onze trouwdag, lieve schat,’ legt hij uit.

Onze trouwdag was bijna een maand geleden. Ik heb zijn lievelingseten klaargemaakt, steak au poivre, en een paar manchetknopen voor hem gekocht, waarvan ik wist dat hij ze mooi zou vinden. En Jeremy had een prachtig cadeau voor mij: een mooie zilveren halsketting met een hanger van amethyst.

‘Maar je hebt me al een cadeau gegeven,’ zeg ik.

‘Nou,’ zegt hij, ‘je kunt het me toch niet kwalijk nemen dat ik mijn vrouw af en toe wil verwennen?’

Ik kan een glimlach niet onderdrukken. Jeremy is een goede vader, maar een zelfs nog betere echtgenoot. Ik vind dat we een oersterk stel zijn, zelfs nu ik tijdelijk niet meer werk om voor onze zoon te zorgen. Hij is lief en attent, maar het belangrijkste van alles is dat ik er nooit een moment aan heb getwijfeld dat hij heel veel van me houdt.

‘Dat is echt een fijne verrassing.’ Ik lach naar hem, hoewel het een beetje geforceerd voelt. ‘Ik wilde alleen dat je het me van tevoren had verteld.’

‘Nou, dan zou het geen verrassing meer zijn geweest, of wel?’

Dit is Jeremy ten voeten uit. Hij regelt al onze gezinsvakanties en vertelt me er pas over als het echt niet anders meer kan. Bijvoorbeeld: ik ben in de keuken het eten aan het klaarmaken, als hij opeens zegt: ‘O hé, Naomi, volgende week gaan we naar Italië.’ Dat is lief, maar soms ook om gek van te worden. We zijn partners en soms zou ik willen dat hij met me zou overleggen voordat hij plannen maakt, zelfs als het om romantische en opwindende dingen gaat als buitenlandse vakanties... of een make-over van het huis.

Aan de andere kant, hij bedoelt het goed. Ook al hoeven de muren niet per se geverfd te worden en is de keuken goed zoals hij is.

‘En weet je wat?’ zegt hij. ‘Ik heb al je spullen al voor je ingepakt.’

Wát?

Nu gaat hij me alsnog voor naar de woonkamer, waar drie leren koffers netjes naast elkaar staan. Ik heb die vier jaar geleden voor mijn verjaardag gekregen van Jeremy, bij elkaar passende leren koffers. Ik weet nog dat ik over het leer streek en dacht dat ik zelden zulke mooie spullen had bezeten. En ook dat ze waarschijnlijk meer hadden gekost dan de auto die ik vroeger had, en die Jeremy had ingeruild voor de zilvergrijze Lexus die ik datzelfde jaar voor onze trouwdag had gekregen.

Hij vindt het heerlijk om me te verwennen.

Hij gebaart naar de koffers op de grond. 'Ik had bedacht dat we wel voor een paar weken naar het appartement van mijn ouders konden gaan, tot alles klaar is. Het is maar twintig minuten rijden hiervandaan.'

Nadat Jeremy zijn vrijgezellenflat in Manhattan had verkocht en we met Teddy naar Long Island verhuisden, ruilden zijn ouders dit huis, dat hij een paar jaar eerder voor hen had gekocht, in voor een appartement dat hij ook voor hen had aangeschaft. Dit huis had sowieso te veel trappen, dus vertrokken ze maar al te graag. Zijn vader ging toen al sterk achteruit en een jaar later overleed hij. Zijn moeder heeft daarna nog twee jaar geleefd. Hij ging vaak bij hen op bezoek en betaalde anderen om dingen voor hen te doen waar hijzelf geen kans toe zag. Hij was een goede zoon, net zoals hij een goede vader en een goede echtgenoot is.

'En jouw spullen dan?' vraag ik. 'En die van Teddy?'

'Eigenlijk,' zegt hij schaapachtig, 'hoopte ik dat jij daar eerst heen zou willen gaan om het appartement schoon te maken. Het is er behoorlijk stoffig en de extra slaapkamer staat vol dozen.'

Dus blijkbaar houdt deze trouwdagverrassing van mijn man in dat ik het vroegere appartement van zijn ouders een grondige schoonmaakbeurt moet geven.

'Sorry, Naomi,' zegt hij vlug, 'ik zou het zelf wel hebben gedaan, maar je weet hoe slecht ik ben in schoonmaken. Waarschijnlijk zou ik alles alleen maar nog vuiler hebben gemaakt.'

Dat zou best kunnen. Hoewel ik dat eigenlijk niet kan weten, omdat ik Jeremy al die tijd dat we getrouwd zijn nooit een poging heb zien doen om wat dan ook schoon te maken. Hij mag dan een geweldige echtgenoot en kostwinner zijn, maar van het huishouden heeft hij weinig kaas gegeten. Niemand is volmaakt, zal ik maar zeggen.

'Ik pak wel voor Teddy in,' stelt hij me gerust. 'Dan kunnen we morgen naar je toe komen.'

‘En het avondeten?’

Geamuseerd kijkt hij me aan. ‘Ik ben heus wel in staat om een maaltijd klaar te maken voor mijn zoon en mij. Voor ons huwelijk heb ik een hele tijd op mezelf gewoond, weet je.’

‘Je weet niet wat hij lekker vindt.’

‘Ik bestel gewoon pizza, of ik doe wat van die kipnuggets uit de diepvries in de magnetron.’

Ik frons. ‘Je weet hoe ongezond dat is. Laat mij maar iets voor hem klaarmaken voor ik ga.’

‘Naomi, ik denk dat hij een keertje pizza of kipnuggets heus wel overleeft. Hij vindt dat vreemde spul dat jij klaarmaakt trouwens toch nooit lekker.’

Nou, dat klopt wel. Gisteravond heb ik een overheerlijke bowl voor hem gemaakt met zelfgemaakte quinoa-granola en hij keek me aan alsof ik hem wilde vergifigen. Hij stond te stampen van woede tot ik een bakje macaroni met kaas voor hem opwarmde.

Zijn stem verzacht. ‘Ik regel het eten wel vanavond. Het komt helemaal goed. Zoals ik al zei: maak gewoon dat appartement schoon en dan komen wij morgen naar je toe.’

‘Wil je dat ik daar slááp?’

‘Waarom niet? Al je spullen zijn er dan al. Het is maar voor één nacht.’

‘En hoe gaat het dan morgenochtend?’

‘Rosita brengt Teddy ’s ochtends naar school, zoals altijd,’ antwoordt hij. ‘Dan kun jij hem ’s middags ophalen en meenemen naar het appartement.’

‘En straks als het bedtijd is?’ vraag ik schor.

Hij fronst. ‘Wat is daarmee? Ik breng Teddy toch altijd naar bed?’

Hij heeft gelijk. Zolang ik me kan herinneren brengt Jeremy Teddy naar bed. Maar ik ga wel elke avond naar Teddy’s kamer om hem een kusje op zijn donzig zachte wangetje te geven, zelfs al is hij dan vaak al in slaap gesukkeld.

Ik weet niet of ik wel zal kunnen slapen als ik dat niet doe.

‘Het is maar voor een nachtje,’ zegt Jeremy. ‘Laten we het nog één dag gewoon zo doen als hij gewend is.’

‘En ga jij hem vertellen waarom ik vanavond niet thuis ben?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik denk niet dat het zo’n punt zal zijn.’

Meent hij dat nou? Kent hij onze zoon eigenlijk wel? Toen ik pasgeleden een nieuwe handtas kocht, stelde Teddy me ruwweg honderd vragen over het waarom van die aankoop. Wat was er mis met mijn oude? Wat had ik daarmee gedaan en mocht hij die dan hebben? Denkt Jeremy nou echt dat als ik zomaar vertrek, Teddy dat niet zal merken of geen vragen zal stellen?

‘We moeten hem in elk geval iets vertellen, Jeremy.’

‘Oké, oké.’ Hij steekt zijn handen in de lucht. Ooit moeten zijn handen ruw en eeltig zijn geweest, want tijdens zijn studietijd werkte hij parttime bij een bouwbedrijf. Maar dat is lang geleden. Nu heeft hij hedgefondshanden. ‘Ik vertel hem wel over de renovatie.’

Ik kijk naar de bagage op de vloer.

Jezus, hij heeft wel veel ingepakt. ‘Hoelang denk je dat dit gaat duren?’

‘Een week? Veertien dagen misschien. De keuken zal de meeste tijd kosten, maar we kunnen hier weer intrekken voordat hij helemaal klaar is.’

Ik word al moe bij de gedachte alleen aan die renovatie. Ondanks het feit dat hij het heeft gepresenteerd als een verrassing voor mij, wil ik het eigenlijk niet. Maar sinds we getrouwd zijn ben ik er wel achter gekomen dat Jeremy extreem koppig is. Als hij zich eenmaal iets in het hoofd heeft gehaald, krijg je het er niet meer uit. Hij is eraan gewend om zijn zin te krijgen. Als hij heeft besloten dat ons betrekkelijk nieuwe huis toe is aan een renovatie, gaat het hoe dan ook gebeuren.

Maar waarom schreeuwt er dan een stemmetje in mijn hoofd dat er iets niet klopt?

Alsof hij mijn onbehagen aanvoelt, pakt hij mijn hand. ‘Ik

kijk hier zo naar uit, Naomi. Het zal zijn alsof we in een heel nieuw huis wonen samen.'

Ik laat toe dat hij mijn hand in de zijne neemt en als hij er een kneepje in geeft, voelt zijn handpalm warm en stevig tegen die van mij. Met zijn een meter tachtig is hij precies vijftien centimeter langer dan ik, wat perfect is voor mij. Als ik naar hem opkijk, voel ik me geliefd en beschermd. Ik heb altijd gedacht dat het lot er de hand in moet hebben gehad dat ik die dag mijn portemonnee was vergeten en hij mijn koffie betaalde bij Starbucks. Ik herinner me dat ik hem zag staan in zijn strak gesneden Italiaanse pak met die opvallende stropdas. Ik wist onmiddellijk dat dit de man was met wie ik mijn leven wilde delen. Van de weeromstuit wilde ik het soort vrouw zijn met wie hij zijn leven zou willen delen.

'Zul je me bellen zodat ik welterusten kan zeggen tegen Teddy?' vraag ik.

'Natuurlijk.'

Ik slaak een vermoede zucht bij de gedachte aan de lange avond die ik voor de boeg heb. Het zal me heel wat uren kosten om dat oude appartement schoon te maken. 'Oké,' stem ik in. 'Ik doe het wel.'

Jeremy's schouders gaan omlaag. 'Dank je, Naomi.'

Ik knik.

'Hé,' zegt hij, 'ik zal je even helpen met je bagage.'

Hij pakt een van de reusachtige koffers op. Gelukkig heeft het ding wieltjes, anders zou ik het met geen mogelijkheid in mijn eentje kunnen verplaatsen. 'Ik wil nog even in de kast boven kijken,' zeg ik. 'Om zeker te weten dat je niks bent vergeten.'

'O, nee,' zegt hij, terwijl hij de koffer naar de voordeur rolt. 'Ik ben er zo goed als zeker van dat ik alles heb.'

'En mijn orgonite?' Mijn orgonite piramide genereert positieve energie. Ik heb hem altijd op mijn nachtkastje staan. 'Heb je die ingepakt?'

Zijn mond vertrekt. 'Jazeker.'

‘En beha’s?’

Hier moet hij om lachen. ‘Heb een beetje vertrouwen in me, Naomi. Geloof me, alles zit erin.’

Alleen... waarom? Waarom heeft hij zoveel ingepakt, als we maar een paar weken wegblijven?

‘Waarom heb je de sloten laten vervangen?’ gooi ik eruit.

Verbaasd kijkt hij naar me op. ‘Dat moest wel. Je wilt toch niet dat alle schilders en aannemers een sleutel van ons huis hebben, of wel?’

‘Nee...’ Maar... wacht. Nee, dat slaat nergens op. Als we niet willen dat de schilders en aannemers een sleutel van ons huis hebben, moeten we de sloten toch pas laten vervangen als de renovatie achter de rug is?

Maar Jeremy is al aan het zwoegen om mijn bagage de deur uit te krijgen, dus het lijkt me beter hem niet nog meer op zijn nek te zitten met mijn vraag. Als ik dat wel doe, zal hij ongetwijfeld een volkomen logische verklaring hebben. En dan voel ik me een dwaas, omdat ik het zelfs maar heb gevraagd.

Jeremy sleept twee van mijn koffers naar de bagageruimte van mijn auto, terwijl ik hem op de voet volg met de derde, die net zo groot en zwaar is als de andere twee. Hij zei dat we het huis uit gaan voor een snelle renovatie, maar een paar van de dingen die hij heeft gedaan kloppen niet met die bewering. En er is nog iets wat ik over hem te weten ben gekomen.

Hij kan geweldig goed liegen.

Ik heb hem aan de telefoon horen liegen tegen collega’s. Ik heb hem horen liegen tegen vrienden en tegen zijn ouders. Ik heb hem zelfs tegen Teddy horen liegen.

Voor zover ik weet, heeft hij tegen mij nooit gelogen. De hoeksteen van elk goed huwelijk is vertrouwen. Ja, Jeremy kan goed liegen, maar ik moet geloven dat hij in dit geval de waarheid vertelt. Want als ik hem niet kan vertrouwen, kunnen we er net zo goed een punt achter zetten.

Hij sluit de kofferbak van mijn Lexus. ‘Bedankt dat je het appartement gereed wil maken,’ zegt hij. Hij zoekt in de zak

van zijn broek en haalt er een ring met een enkele sleutel eraan uit. ‘Deze is van de voordeur.’

Ik neem de sleutel van hem aan, waarbij onze vingers elkaar geen moment raken. ‘Bedankt, tot morgen.’

Nu kijkt hij me recht aan. ‘Tot morgen, Naomi.’

Het laatste signaal dat alles wat Jeremy me heeft verteld een leugen is, is dat hij me geen kus geeft voordat ik in mijn auto stap en wegrij van het huis waar ik de afgelopen vier jaar heb gewoond.